

paa lignende Maade som med Hensyn til Postekspedienter, at mange ikke naar ud over denne Stilling; om Aarsagen til at inddele i disse forskellige Klasser foreligger der i alt Fald intet i Motiverne.

Jeg skal tillade mig fra vor Side varmt at anbefale det foreliggende Lovforslag til den grundige, velvillige og hurtige Behandling, der har været Tale om. Særlig glæder det mig, at det ærede Medlem for Københavns 3die Valgekreds tillige pointerede en hurtig Behandling. Naar en Privatmand siger, at han vil tage en Sag under grundig og velvillig Behandling, saa ved man i Reglen, hvad man kan vente sig, men det er ikke altid, at en Politikers Ord om en grundig og velvillig Behandling betyder ganske det samme som en Privatmands. For saa vidt vil jeg ønske, at de Herrer, der have udtalt sig for en grundig og velvillig Behandling, ere optraadte som Privatmænd og ikke som Politikere.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Juul Rysensteen*): De Bemærkninger, som fremkom fra det ærede Medlem for Københavns 3die Valgekreds, ere jo allerede af den ærede forsgaaende Taler besvarede fyldestgørende. Jeg er ogsaa af den Anskuelse, at det nytter ikke, at vi staa her og hvæsse Klingerne mod hinanden; det endelige Resultat naas dog først, naar Sagen kommer i Udvalg, og vi der faa klaret, baade hvad Lovforslaget i Virkeligheden tilsigter, og hvor vidt de forskellige Fraktioner ville imødekome det Ønske, der næres fra Telegrafisternes Side om at faa bedre Vilkaar. Hvis ærede Medlemmer forsamlede de mandlige og kvindelige Telegrafister og bad dem om et Plebiscit for at faa at vide, om de ønskede dette Lovforslag fremmet og vedtaget som Lov, føler jeg mig overbevist om, at 99 af 100 — der er jo altid nogle enkelte, som ere misfornøjede — vilde erkende, at dette var en Forbedring, som de i høj Grad vilde ønske. Da jeg har denne Overbevisning, er der saa meget mere Grund for mig til at fastholde i alt væsentligt, hvad der findes i det foreliggende Lovforslag. At der sker Modifikationer og Forbedringer, skal jeg navnlig for de sidstnævntes Vedkommende, ikke have det allerringeste imod. Om de lavere Lønningsklasser faa forholdsvis mere, end jeg har tiltænkt dem, har jeg selvfølgelig, naar de Herrer anvise Pengene dertil, ikke det allermindste imod. I det store og hele maa jeg hævde, at de Indvendinger, som ere fremkomne, ikke ere af den Betydning, at det skulde synes, at der

er noget væsentligt i Vejen for, at Regeringen og dette Ting kunne komme til Rette.

Flere Talere have beskæftiget sig med Kvindespørgsmaalet. Naa ja, jeg har ogsaa altid været en varm Ven af Kvinderne, men jeg har dog trods al deres Elskværdighed fundet en enkelt Mangel hos dem og det er den, at de have mere udviklede Nerver end vi andre. Derfor hænder det, at man i forskellige Stillinger ikke kan bruge dem der, hvor man kan bruge Mænd. Jeg har heller ikke set, at de egentlig tekniske Færdigheder ligge ganske særlig for Kvinderne, og jeg vil ogsaa paastaa, at som Regel er en Kvinde heller ikke godt stillet, naar hun skal være Bestyrer f. Eks. af en Telegrafstation og have en hel Masse Mandfolk under sig. Jeg tror, at det maa erkendes, at Kvinderne i saa Henseende, skønt de have mange Fortrin fremfor os Mænd, dog ogsaa have mange Mangler, som gøre, at de i Embedsstillinger efter Sagens Natur maa staa tilbage for Manden. Dertil kommer, at som Regel ere Kvinderne jo ikke Familieforsørgere, hvilket en tidligere æret Taler jo stærkt fremhævede. At der skulde ske Kvinderne nogen Uret, som en æret Taler sagde, at de skulde blive overbebyrdede, — noget saadant har aldrig nogen af de i Telegrafvæsenet ansatte Kvinder besværet sig over til mig. De, som have været oppe hos mig, have ønsket Lønforbedringer, ønsket at blive fuldstændig ligestillede med Mændene, men ikke een har ytret, at man har gjort dem nogen som helst Fortræd eller stillet større Krav til dem, end deres Kræfter tillode. Alle have ogsaa været enige om, at der burde tages et billigt Hensyn til det svagere Køn i saa Henseende. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem maa skaffe Beviser, inden han i saa Henseende paabyrder Telegrafbestyrelsen noget Ansvar.

Mine Bemærkninger i Gaar om Postlønningsloven gælde ogsaa om denne. Forøget Arbejde fordrer forøget Løn, og man kan ikke blive ved bestandig at sige: Embedsmændene i de højere Stillinger kan man vedblive at lasse Arbejde og atter Arbejde paa, de skulle ikke derfor have mere Løn; de i de lavere Stillinger derimod, dem kan man nok ogsaa give forøget Arbejde, men de skulle da ogsaa have mere for det. Den Taktik tror jeg ikke er ganske rigtig og retfærdig. Har jeg ikke ramt det rette ved disse Satser, kunne vi jo se, om de Herrer i Udvalget kunne vise mig nogen bedre Maade at komme frem paa. Der er klaget over, at vi i Lønningsklasserne have bibe-